

РЕШЕНИЕ

№ 14249

гр. София, 22.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 140 СЪСТАВ, в публично заседание на пети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЙОАНА М. ГЕНЖОВА

при участието на секретаря СОФИЯ Г. РАЙКОВА
като разгледа докладваното от ЙОАНА М. ГЕНЖОВА Гражданско дело № 20221110122038 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Част втора, Дял първи от ГПК.

Предявени са от „*****“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. *****, съдебен адрес гр. *****, чрез пълномощника адв. Х. И., срещу Д. О. Б., ЕГН *****, с адрес гр. *****, и Н. О. Б., ЕГН *****, с адрес гр. ***** №*****, при условията на обективно и субективно кумулативно съединяване положителни установителни искове с правно основание чл.415, ал.1 във вр. с чл.124, ал.1 от ГПК във вр. с чл.79, ал.1 във вр. с чл.240, ал.1 и 2 от ЗЗД вр. с чл.430, ал.1 от ТЗ и чл.86, ал.1 от ЗЗД за признаване за установено в отношенията между страните, че ответниците в качеството си на наследници по закон на Т.С. Б., починала на 08.08.2017г., дължат на банката при условията на разделност при равни квоти вземания по договор за потребителски кредит №***** от 15.07.2011г., за които е издадена заповед за незабавно изпълнение по чл.417, т.2 от ГПК по ч.гр.д. №56715/2020г. на СРС, 140 състав, както следва: 1064,07 лева – главница, ведно със законна лихва от 16.11.2020г. до изплащане на вземането, 108,40 лева – възнаградителна лихва за периода от 15.05.2017г. до 16.08.2018г., 216,59 лева – мораторна лихва за периода от 15.04.2017г. до 12.03.2020г., 40 лева – такса за периода от 15.05.2017г. до 11.11.2020г.

Ищецът твърди, че между него и наследодателя на ответниците е сключен договор за кредит №***** от 15.07.2011г., по силата на който му е

предоставил сумата в размер на 2610 лева със срок на погасяване 15.08.2018г., като кредитът бил усвоен изцяло на 15.07.2011г. Договорът бил изменен с анекс №1 към договора от 28.08.2013г., с като била извършена промяна в лихвения процент на кредита и бил съставен нов погасителен план, като всички натрупани към момента на сключването на анекса непогасени просрочия били прибавени към главницата по кредита. Сочи, че към момента на настъпване на крайния срок за погасяване на кредита – 15.08.2018г. наследодателят на ответниците не е погасил задълженията си, поради което на 16.08.2018г. вземанията на банката станали изискуеми. Ето защо ищецът претендира посочените суми от ответниците при условията на разделна отговорност по равно, съобразно дела им от наследството. За претендираните вземания в полза на ищеца били издадени заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист и поради постъпили от страна на длъжниците възражения му било указано от съда да предяви искове за установяване на вземанията си. Поради изложеното ищецът моли съда да постанови решение, с което да се признае за установено, че ответниците му дължат претендираните суми, както и да бъдат осъдени да му заплатят направените по делото разноски.

Ответниците са депозирали писмен отговор по реда и в срока на чл.131, ал.1 от ГПК, с който оспорват предявените искове с твърдението, че вземанията са погасени чрез плащане от страна на наследодателя им. Релевират възражение за изтекла погасителна давност на вземанията. Ето защо молят за отхвърляне на предявените искове.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, като взе предвид доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, приема за установено следното:

Видно от приложеното към настоящото дело ч.гр.д. №56715/2020г. на СРС, 140 състав, в полза на „*****“ АД са издадени срещу Д. О. Б. и Н. О. Б. заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист за заплащане на следните суми при условията на разделност при равни квоти: 1064,07 лева – главница по договор за кредит №***** от 15.07.2011г., сключен между банката и наследодателя на длъжниците – Т.С. Б., ведно със законна лихва от 16.11.2020г. до изплащане на вземането, 108,40 лева – възнаградителна лихва за периода от 15.05.2017г. до 16.08.2018г., 216,59 лева – мораторна лихва за периода от 15.04.2017г. до 12.03.2020г., 40 лева – такса за периода от 15.05.2017г. до 11.11.2020г., както и 397,75 лева – разноски по делото. В законоустановения срок е постъпило възражение от длъжниците, поради което на заявителя е указано да

предяви искове за установяване на вземанията си. Настоящите искове са предявени в указания срок.

Съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест по чл.154, ал.1 от ГПК в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване съществуването на договорно правоотношение по договор за банков кредит и изпълнение на задължението на ищеца да предостави кредита, че е настъпила изискуемостта на задълженията по договора, а в случай, че ищецът установи посочените факти, ответникът следва да установи факта на заплащане на дължимата сума в уговорените срокове.

В случая с определение от 17.11.2022г. са обявени за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че между ищеца и наследодателя на ответниците е било налице облигационно отношение по силата на сключения между тях договор за кредит №***** от 15.07.2011г., изменен с анекс №1 към договора от 28.08.2013г. с посоченото в исковата молба съдържание; че кредитодателят е предал на кредитополучателя заемната сума, като целият кредит е бил усвоен на 15.07.2011г., както и, че ответниците са наследници на кредитополучателя.

За изясняване на релевантните за спора факти по делото е изслушано и прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, от което се установява, че към датата на подаване на заявлението по чл.417, т.2 от ГПК – 16.11.2020г. има неплатени суми по договора за кредит, както следва: 1064,07 лева – главница с падежи от 15.04.2017г. до 15.08.2018г., 108,40 лева – неплатена договорна лихва с падежи от 15.05.2017г. до 15.08.2018г., 40 лева – неплатена такса за обслужване на разплащателната сметка, и 234,20 лева – неплатена лихва за просрочие за периода от 15.04.2017г. до 12.03.2020г. Вещото лице посочва, че последно заплатената сума по договора за кредит е на 31.07.2017г. и е послужила за погасяване на част от вноската с падеж 15.03.2017г. и 15.04.2017г. и няма последващи плащания по кредита, като неплатени са вноските с падежи от 15.04.2017г. (частично) до 15.08.2018г. Заключение е изготвено компетентно, обосновано е и се възприема от съда.

Ответниците са направили възражение, че дължимите суми по договора за кредит са погасени от тяхната наследодателка, което съдът намира за неоснователно. Представените документи се отнасят за плащания, извършени към други банки, а не към ищеца по процесния договор за банков кредит. Това се установява и от кредитираното заключение на ССЧЕ, като вещото лице е посочило

размера на дължимите непогасени суми по договора за кредит при съобразяване на плащанията, извършени от наследодателката на ответниците.

Неоснователни са и направените от ответниците възражения, че следва да бъдат взети предвид извършени плащания в хода на изпълнителното производство, образувано въз основа на издадените в полза на ищеца заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист. Съобразно становището, възприето в т.9 от ТР №4/2013г. на ОСГТК на ВКС в производството по чл.422, респ. чл.415, ал.1 ГПК, съществуването на вземането по издадена заповед за изпълнение се установява към момента на приключване на съдебното дирене в исковия процес, като в това производство нормата на чл.235, ал.3 ГПК намира приложение по отношение на фактите, настъпили след подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, с изключение на факта на удовлетворяване на вземането чрез осъществено принудително събиране на сумите по издадения изпълнителен лист въз основа на разпореждането за незабавно изпълнение в образувания изпълнителен процес.

По направеното от ответниците възражение за изтекла погасителна давност:

В установената съдебна практика (в този смисъл решение №65 от 06.07.2018г. по т.д.№1556/2017г. на ТО, решение № 28 от 05.04.2012 г. по гр. д. № 523/2011 г. на III ГО, решение № 261 от 12.07.2011 г. по гр. д. № 795/2010 г. на IV ГО, решение №38/2019 по т. д. № 1157/2018 г. на II ТО на ВКС, решение №50173/13.10.2022г. по гр.д. №4674/2021г. на ВКС, *** ГО и др.) е възприето становището, че уговореното между страните връщане на предоставена в заем (кредит) сума на погасителни вноски не превръща този договор в такъв за периодични платежи, а представлява уговорка за изпълнение на задължението на части. Връщането на предоставената за ползване сума на погасителни вноски представлява по своята същност изпълнение на основното задължение на длъжника на части (чл. 66 ЗЗД). Ето защо приложима по отношение на това задължение е общата 5-годишна давност по чл. 110 ЗЗД, изчислена от датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита, а не кратката 3-годишна давност по чл. 111, б. „в“ ЗЗД, изчислена от датата на падежа на отделните погасителни вноски. В този смисъл са и мотивите към ТР №5/2019г. на ОСГТК на ВКС, според които при разсрочването на едно парично задължение, което по естеството си е еднократно /плащане на цена, връщане на заем/, респ. при уговорката плащането да се извършва на вноски с различни падежи, не се касае за периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД. Приема се, че в този случай задължението се погасява на части, в интерес на длъжника и въз основа на изрично дадено

съгласие от страна на кредитора, по аргумент от разпоредбата на чл. 66 ЗЗД. При договорите с периодично или продължително действие, през всеки период от време и двете страни по правоотношението престоират и за тях възникват относително самостоятелни задължения с отделни падежи, които имат общ правопораждащ факт, но не представляват части от едно цяло вземане. Обратното – при уговорка за разсрочване на части на едно по правило еднократно задължение, престоира само длъжникът, след като вече кредиторът е изпълнил, а този факт сам по себе си не е достатъчен, за да определи изпълнението като периодично. Поради това при постигнато съгласие плащането на дължимата сума да е разделено на погасителни вноски с падежи на определени дати, отделните вноски не стават автоматично сбор от отделни, периодично дължими плащания. Задължението продължава да бъде само едно и крайният срок за погасяването му е падежът на последната разсрочена вноска или моментът, в който е обявена предсрочната изискуемост. Следователно началният момент, от който започва да тече давностният срок за вземания за главница и/или за договорни лихви по погасителни вноски по договор за банков кредит, за който не е обявена и респективно, настъпила предсрочна изискуемост, е датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита.

В случая крайният срок за погасяване на задълженията по договора за кредит е 15.08.2018г., а заявлението по чл.417, т.2 от ГПК за издаване на заповед за незабавно изпълнение е подадено на 16.11.2020г., т.е. преди изтичане на предвидената в закона давност по отношение на главницата и лихвите.

Поради изложеното съдът приема, че исковете се явяват основателни и доказани в пълния им предявен размер, като ответниците дължат сумите при условията на разделност по равно в качеството им на наследници по закон на кредитополучателя по договора, съобразно размера на наследствения им дял.

При този изход на спора на основание чл.78, ал.1 от ГПК ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят на ищеца направените по делото разноски в общ размер на 767,46 лева, както и разноски в заповедното производство в размер на 397,75 лева.

По изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по искове с правно основание чл.415, ал.1 във вр. с чл.124, ал.1 от ГПК във вр. с чл.79, ал.1 във вр. с чл.240, ал.1 и 2 от

ЗЗД вр. с чл.430, ал.1 от ТЗ и чл.86, ал.1 от ЗЗД, предявени от „*****“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. *****, съдебен адрес гр. *****, чрез пълномощника адв. Х. И., срещу Д. О. Б., ЕГН *****, с адрес гр. *****, и Н. О. Б., ЕГН *****, с адрес гр. ***** №****, че Д. О. Б. и Н. О. Б. в качеството им на наследници по закон на Т.С. Б., починала на 08.08.2017г., дължат при условията на разделност по равно на „*****“ АД вземания по договор за потребителски кредит №***** от 15.07.2011г. и анекс №1 към договора от 28.08.2013г., за които е издадена заповед за незабавно изпълнение по чл.417, т.2 от ГПК по ч.гр.д. №56715/2020г. на СРС, 140 състав, както следва: 1064,07 лева – главница, ведно със законна лихва от 16.11.2020г. до изплащане на вземането, 108,40 лева – възнаградителна лихва за периода от 15.05.2017г. до 16.08.2018г., 216,59 лева – мораторна лихва за периода от 15.04.2017г. до 12.03.2020г., 40 лева – такса за периода от 15.05.2017г. до 11.11.2020г.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от ГПК Д. О. Б., ЕГН *****, с адрес гр. *****, и Н. О. Б., ЕГН *****, с адрес гр. ***** №****, да заплатят на „*****“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. *****, съдебен адрес гр. *****, чрез пълномощника адв. Х. И., разноси по делото в размер на 767,46 лева, както и разноси за заповедното производство в размер на 397,75 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

След влизане в сила на решението заверен препис от същото да се приложи по ч.гр.д. №56715/2020г. на СРС, 140 състав.

Съдия при Софийски районен съд: _____